

Wybawienie

Józef, Mojżesz, Jozue

Gdyż to Pan, Bóg nasz, wyprowadził nas i naszych ojców z ziemi egipskiej, z domu niewoli, i On uczynił na naszych oczach te wielkie cuda, i strzegł nas przez całą tę drogę, którą szliśmy, i wśród wszystkich ludów, wśród których ciągnęliśmy — Joz. 24:17.

Sednem obietnicy danej Abrahamowi i Przymierza jest historia wybawienia: wybawienia Abrahama z kręgu bałwochwalstwa powszechnego w Ur, wybawienia i przyprowadzenia rodziny Abrahama do ich własnej ziemi, a w końcu też – wybawienia całego rodzaju ludzkiego od rządów grzechu i śmierci. Potrzebny jest jednak wybawca, aby wybawienie mogło się dokonać. Pan Bóg poprzez Przymierze Abrahamowe oraz następne przymierza (Zakonu, Nowe) przekazał obfite informacje dotyczące zarówno tego Wybawiciela, jak i wybawienia, które On zapewni. To wybawienie jest przedstawione w trzech postaciach, które odegrały istotną rolę w historii Izraela, a są nimi: Józef, Mojżesz i Jozue. Każdy z nich nie tylko odegrał kluczową rolę w wybawieniu cielesnego Izraela, lecz był również obrazem wspanialszego Wybawiciela – Chrystusa oraz ostatecznego oswobodzenia od grzechu i śmierci, które On zapewni Izraelowi i wszystkim ludziom.

Józef

Przygotowanie Józefa do roli wybawiciela Izraela rozpoczęło się, gdy miał 17 lat, kiedy to został sprzedany do niewoli przez swoich braci. Faworyzowanie przez Jakuba pierworodnego Racheli, w potężeniu ze snami Józefa o snopach oraz słońcu, księżycu i gwiazdach, wzbudziło zazdrość i nienawiść w jego starszych braciach (1 Mojż. 37:5-11). Sprzedali go midiańskim kupcom do niewoli i przynieśli Jakubowi jego kolorową tunikę, splamioną krwią kozła. Jakże trafna jest to ilustracja faktu, że wybawiciel Izraela i ludzkości musiał przelać swoją krew, aby dokonać zadośćuczynienia, a tym samym zapewnić podstawę obietnicy danej Abrahamowi.

Przetransportowany do Egiptu Józef stał się niewolnikiem „Potyfara, dworzanina faraona, dowódcy straży przybocznej” (1 Mojż. 37:36). W podobny sposób Chrystus, wspanialszy Wybawiciel Izraela i ludzkości, „ciałem się stał i zamieszkał wśród nas, i ujrzeliśmy chwałę jego, chwałę, jaką ma jedyny Syn od Ojca” (Jan 1:14). Logos „wyparł się samego siebie, przyjął postać sługi [...];

a okazał się z postawy człowiekiem” (Filip. 2:7). Pan Bóg „tego [Pana Jezusa], który nie znał grzechu, za nas grzechem [ofiara za grzech] uczynił, abyśmy w nim stali się sprawiedliwością Bożą” (2 Kor. 5:21).

Przymierze Abrahamowe wymagało złożenia ofiary za grzech, zanim błogosławieństwa będą mogły spłynąć na całą ludzkość. Zostało to zilustrowane przez boski rozkaz dany Abrahamowi, aby złożył ofiarę ze swego syna Izaaka na Górze Moria (1 Mojż. 22:2-22). Józef stał się niewolnikiem, a później został wtrącony do więzienia, co obrazuje Logosa, który stał się człowiekiem Jezusem Chrystusem i umarł jako okup za ojca Adama.

Kiedy Potyfar „widział, iż Bóg jest z nim i sprawia, iż we wszystkim, co czyni, ma powodzenie [...], powołał go więc na zarządcę domu swego i powierzył mu całe swoje mienie [...], błogosławił Pan domowi Egipcjanina przez wzgląd na Józefa” (1 Mojż. 39:3-5). W podobny sposób Pan Bóg przez Swojego ducha i moc błogosławił pracę Pana Jezusa podczas Jego ziemskiej służby. Pan Jezus rzekł: „jestem w Ojcu, a Ojciec we mnie [...]. Słowa, które do was mówię, nie od siebie mówię, ale Ojciec, który jest we mnie, wykonuje dzieła swoje” (Jan 14:10).

Sukces i pojawienie się Józefa przyciągnęło uwagę żony Potyfara, która nieustannie starała się go uwieść. Józef odrzucił jej propozycje i uciekł przed nią (1 Mojż. 39:7-12). W odwecie oskarżyła ona Józefa o napaść i Potyfar wtrącił go do więzienia (1 Mojż. 39:13-20). Podobnie Szatan użył wielu sposobów i osób, próbując odwieść Pana Jezusa od Jego misji odkupienia ludzkości. Gdy to się nie udało, Szatan podburzył przywódców żydowskich, aby oskarżyli Jezusa przed władzami rzymskimi i ukrzyżowali Go, wtrącając Go do wielkiego więzienia śmierci (Psalm 142:7; Izaj. 42:7).

Boża życzliwość dla Józefa podczas pobytu w więzieniu, wytłumaczenie przez Józefa snów podczaszego i piekarza oraz snów faraona o krowach i kłosach zboża sprawiły, że Józef został uwolniony (1 Mojż. 39:21-41:14). Interpretacja snu faraona i sugestia, w jaki sposób przygotować się na jego spełnienie, sprawiły, że Józef został wywyższony do pozycji drugiego po faraonie. „Oto ustanawiam cię namiestnikiem całej ziemi egipskiej. [...] tylko tronem będę większy od ciebie” (1 Mojż. 41:41,40). To jest piękna ilustracja zmartwychwstania Pana Jezusa: Pan Bóg „wzbudził go z martwych i posadził go po prawicy swojej w niebie” (Efezj. 1:20).

Józef był teraz przygotowany, aby uratować swoich braci, kiedy kilka lat później nastął głód. Gdy Józef wyjawiał swoim braciom, kim naprawdę jest, powiedział: „Bóg

posłał mnie przed wami, aby zapewnić wam przetrwanie na ziemi i aby wielu zostało zachowanych przy życiu. Tak więc nie wyście mnie tu posłali, ale Bóg, który mnie ustanowił opiekunem faraona i panem jego domu, i władcą całej ziemi egipskiej” (1 Mojż. 45:7-8). Tak jak Bóg posłał Józefa, aby uwolnił swoją rodzinę, tak Bóg posłał Jezusa i ustanowił Go władcą pozafiguralnego Egiptu, aby był wiecznym Ojcem [Dawcą Życia] nie tylko dla swoich braci – Żydów, lecz także dla całej ludzkości. W ten sposób życie Józefa obrazuje nie tylko okup, lecz także zmartwychwstanie, restytucję oraz duchowy pokarm, który zostanie dany wszystkim w Królestwie Chrystusowym w ramach wypełnienia się Przymierza Abrahamowego.

Mojżesz

Po upływie 430 lat od zawarcia przez Pana Boga przymierza z Abrahamem, Pan wzbudził kolejnego wybawiciela narodu izraelskiego, Mojżesza (1 Mojż. 12:7; 2 Mojż. 12:40-41). Mojżesz próbował wcześniej ratować żydowskich braci na własną rękę i musiał uciekać, by uratować własne życie (2 Mojż. 2:11-15). 40 lat później anioł Boży ukazał mu się w płonącym krzewie i powiedział: „Posyłam cię do faraona. Wyprowadź lud mój, synów izraelskich, z Egiptu” (2 Mojż. 3:10). Mojżesz cztery razy powtórzył, że nie nadaje się na wybawiciela Izraela. W końcu rzekł: „Proszę, Panie, poślij kogo innego!” (2 Mojż. 4:13). Mojżesz, patrząc na swoje ciało, nie czuł się odpowiedni do tego wielkiego zadania. Przekonała go jednak Boża obietnica, że Ten zapewni mu wsparcie, i powrócił do Egiptu jako przedstawiciel Boży, aby wyzwolić potomków Abrahama i przyprowadzić ich z powrotem do Ziemi Obiecanej.

Później Pan Bóg wyjaśnił, jak to wybawienie było powiązane z Przymierzem Abrahamowym. „Objawiłem się Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi jako Bóg Wszechmocny [...]. Ustanowiłem także przymierze moje z nimi, że im dam ziemię kanaanejską, ziemię pielgrzymstwa ich, w której przebywali jako przychodnie. Ja także słyszałem wzdychanie synów izraelskich, których Egipcjanie zmuszają do niewolniczej pracy i wspominałem na moje przymierze. Dlatego powiedz do synów izraelskich: Jam jest Pan; Ja was uwolnię od ciężarów nałożonych przez Egipcjan i wybawię wasz ich niewoli i wyzwolę was wyciągniętym ramieniem i przez surowe wyroki. I przyjmę was za swój lud, i będę wam Bogiem, i poznacie, że Ja, Pan, Bogiem waszym [...]. I wprowadzę was do ziemi, którą przysiągłem dać Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi. Dam wam ją w dziedzictwo, Ja, Pan” (2 Mojż. 6:3-8).

Mojżesz występował jako przedstawiciel Boga, żądając od faraona, aby wypuścił Jego lud izraelski, aby mógł służyć Jahwe. „I powiesz do faraona: Tak mówi Pan: Moim synem pierworodnym jest Izrael. Mówię do ciebie: Wypuść syna mego, aby mi służył. Jeśli będziesz

się wzbraniał od wypuszczenia go, Ja zabiję twego syna pierworodnego” (2 Mojż. 4:22-23). Jeszcze przed pojawieniem się pierwszej plagi Bóg przepowiedział Mojżeszowi jej skutek. W tym obrazie faraon reprezentuje Szatana, boga tego obecnego złego świata, trzymającego rodzaj ludzki w więzach grzechu i śmierci. Jest panem, który ciemieży ludzkość, a ona jęczy i woła o pomoc jak Izraelici (2 Mojż. 2:23-24). Mojżesz przedstawia Pana Jezusa Chrystusa, Bożego Pośrednika w przyprowadzeniu całego rodzaju ludzkiego, przedstawionego w Izraelitach, do wolności od Szatana i jego więzów. Takie jest właśnie wybawienie obiecane w Przymierzu Abrahamowym.

Ponadto Pan Bóg miał na myśli inne przymierze, zawarte tylko z Izraelem, które miało przygotować ich, by mogli stać się częścią wybawiciela i aby byli cieniem przyszłego przymierza, pod którym ludzkość będzie błogosławiona. Pan Bóg obiecał na górze Synaj: „Wy widzieliście, co uczyniłem Egipcjanom, jak nosiłem was na skrzydłach orlich i przywiódłem was do siebie. A teraz, jeżeli pilnie słuchać będziecie głosu mego i przestrzegać mego przymierza, będziecie szczególną moją własnością pośród wszystkich ludów, bo moja jest cała ziemia. A wy będziecie mi królestwem kapłańskimi narodem świętym. Takie są słowa, które powiesz synom izraelskim” (2 Mojż. 19:4-6).

„Mojżesz [...] przedstawił im te wszystkie słowa, które Pan mu nakazał. Wtedy cały lud odpowiedział razem, mówiąc: Uczynimy wszystko, co Pan rozkazał” (2 Mojż. 19:7-8). Przymierze Zakonu, które Pan Bóg ustanowił z Izraelem na górze Synaj, było pedagogiem lub przewodnikiem, który prowadził Izrael do Mesjasza, Pana Jezusa Chrystusa tak, by mogli Go przyjąć i stać się częścią Wielkiego Wybawiciela, Chrystusowej Głowy i Ciała, narodu królów i kapłanów według porządku Melchizedeka (Gal. 3:24; Hebr. 6:20; 1 Piotra 2:5,9; Obj. 1:6; 5:10).

Jako pośrednik Przymierza Zakonu, Mojżesz przedstawia cywilną część kapłaństwa melchizedekowego, podczas gdy Aaron przez swoją rolę Najwyższego Kapłana reprezentuje religijną część tego kapłaństwa. Jako pośrednik, Mojżesz reprezentuje Chrystusa jako Pośrednika Nowego Przymierza, który będzie stał pomiędzy ludzkością a Boską sprawiedliwością, chroniąc ludzkość, kiedy będzie ona podążać gościńcem świątobliwości, powracając do doskonałości i harmonii z Panem Bogiem (Hebr. 8:6; 9:15; 12:24).

Mojżesz nauczył Izraelitów praw i przepisów Zakonu, aby „szli dokładnie drogą, jaką im nakazał Pan, ich Bóg, aby zachowali życie, aby się im dobrze powodziło” (5 Mojż. 5:33). Niestety, Izraelici nie rozwinęli „serca takiego, aby się Mnie [Pana Boga] bali i przestrzegali wszystkich Moich [Bożych] przykazań po wszystkie dni, aby im i ich synom dobrze się powodziło na wieki” (29 w.). W rezultacie nie udało im się stać narodem królów i

kapłanów, o którym mówił Pan Bóg w 2 Mojż. 19:4-6.

Podobnie Mojżesz przedstawia większego Prawodawcę, Chrystusa, który czuwa nad Nowym Przymierzem zawartym z domem Izraela i Judy (Jer. 31:31-34). „Pan rzekł do mnie: Wzbudzę im proroka spośród ich braci, takiego jak ty. Włożę moje słowa w jego usta i będzie mówił do nich wszystko, co mu rozkażę. Jeśli więc kto nie usłucha moich słów, które on mówić będzie w moim imieniu, to Ja będę tego dochodził na nim” (5 Mojż. 18:17-19).

Izraelici, w odróżnieniu od tego, co przeżywali pod Przymierzem Zakonu, a także cała ludzkość, będą słuchać Chrystusa, Pośrednika Nowego Przymierza. Przez Chrystusa, Pan Bóg „złoży mój [Pana Boga] zakon w ich wnętrzu i wypisze go na ich sercu. Ja będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. Gdyż wszyscy oni znają Mnie będą, od najmłodszego do najstarszego z nich ... odpuszczę bowiem ich winę, a ich grzechu nigdy nie wspomnę” (Jer. 31:33-34). Pod rządami Chrystusa – Pośrednika i Prawodawcy, Izrael stanie się ziemskim nasieniem [prochem, piaskiem] obietnicy danej Abrahamowi. Jako proch ziemi, rozprzestrzenia się oni na północ, południe, wschód i zachód (1 Mojż. 28:14).

Jozue

Gdy Mojżesz został zabrany ze sceny, Jozue został przywódcą Izraela oraz Boskim przedstawicielem w prowadzeniu tego narodu do Ziemi Obiecanej, aby zdobyć ją z rąk jej ówczesnych mieszkańców. Pan przemawiał do Jozuego, mówiąc: „Mojżesz, mój sługa, umarł. Teraz więc wstań, przepraw się tu przez ten Jordan, ty i cały ten lud, do ziemi, którą Ja im, synom izraelskim, daję. Każde miejsce, na którym wasza stopa stanie, dam wam, jak przyobiecałem Mojżeszowi. Bądź mocny i mężny, bo ty oddasz temu ludowi w posiadanie ziemię, którą przysiągłem dać ich ojcom” (Joz. 1:2-3,6). Z pewnością Jozue został natchniony, aby spełnić obietnicę daną Abrahamowi przez podjęcie koniecznych działań, polegających na wprowadzeniu Izraelitów do Ziemi Obiecanej – Kanaanu.

Jozue, pod kierownictwem Pana Boga, prowadził ich przez rzekę Jordan. Tam, niosąc Arkę Przymierza, kapłani przekroczyli Jordan przed resztą ludu. Kiedy ich stopy dotknęły Jordanu, wody rzeki zatrzymały się na wysokości miasta Adam, umożliwiając ludowi przejście przez nią po suchej ziemi. Kapłani stali na tej suchej ziemi pośrodku Jordanu aż do momentu, gdy cały naród nie zakończył przeprawy przez Jordan (Joz. 3:1-4:18). Jakże piękny jest to obraz sposobu, w jaki członkowie Królewskiego Kapłaństwa oddali swoje życie, aby cały rodzaj ludzki, przedstawiony w narodzie izraelskim, mógł być uwolniony od przekleństwa Adamowego, pokazanego w rzece Jordan, i mógł dostąpić bło-

gosławieństw Tysiąclecia. Dzięki temu wybawieniu ludzkość skorzysta z błogosławieństw Tysiąclecia i dopełni błogosławieństw obietnicy danej Abrahamowi.

Później naród ten zdobył Jerycho. Razem z wojskiem Izraela, siedmiu kapłanów dmących w trąby, przeniosło Arkę Przymierza dookoła Jerycha jeden raz w ciągu każdego z sześciu kolejnych dni. Siódmego dnia, wszyscy wstali wcześniej rano i cały pochód okrążył Jerycho siedmiokrotnie, a następnie, „gdy lud usłyszał głos trąb, wznosił potężny okrzyk bojowy i mur rozpadł się w miejscu, lud zaś wkroczył do miasta [...] i zdobyli miasto” (Joz. 6:20). To wydarzenie wskazuje na cały Wiek Ewangelii, podczas którego aniołowie siedmiu okresów rozwoju Kościoła dęli w trąby Prawdy, a następnie, w czasie żniwa, przesłanie Prawdy i wynikające z niego plagi kładą kres obecnemu złemu światu, co jest koniecznym warunkiem ustanowienia ziemskiego Królestwa Chrystusa i Nowego Przymierza.

Kiedy Jozue pokonał wielu mieszkańców tej ziemi, rozdzielił ją między różne plemiona Izraela, wyznaczył miasta dla Lewitów i miasta schronienia (Joz. 13:1-21:45). Pod koniec życia Jozuego Bóg za jego pośrednictwem podsumował, w jaki sposób wybrał Izraela i spełnił Swoją obietnicę daną Abrahamowi. „Wtedy zabrałem ojca waszego Abrahama zza Rzeki i prowadziłem go po całej ziemi kanaanejskiej i rozmnożyłem jego potomstwo, dałem mu bowiem Izaaka, a Izaakowi dałem Jakuba i Ezawa. Ezawowi dałem w posiadanie góry Seir, Jakub zaś i jego synowie wywędrowali do Egiptu. Potem wysłałem Mojżesza i Aarona i uderzyłem Egipt plagami przez to, co uczyniłem wśród niego, następnie zaś wyprowadziłem was. Gdy zaś przeprawiliście się przez Jordan i przyszlście do Jerycha, to walczyli z wami obywatele Jerycha, Amorejczycy, Peryzycy, Kananejczycy, Chetejczycy, Giryzycy, Chiwizycy i Jebuzycy, a Ja wydałem ich w wasze ręce. Dałem wam ziemię, nad którą się nie mozoliliście, miasta, których nie budowaliście, a jednak w nich zamieszkaliście, jecie zaś z winnic i drzew oliwnych, których nie sadziliście” (Joz. 24:3-5,11,13).

Chociaż spełniła się Boża obietnica uczynienia z Abrahama wielkiego narodu i przyprowadzenia go do ziemi, którą Pan miał dać jego potomkom, potrzeba wspanialszego Wybawiciela, przedstawionego w Józefie, Mojżeszu i Jozuem, aby Pan Bóg „ci [Abrahamowi] błogosławił, i [...] rozmnożył tak licznie potomstwo twoje jak gwiazdy na niebie i jak piasek na brzegu morza”, tak, że „w potomstwie twoim [którym jest Chrystus] błogosławione będą wszystkie narody ziemi” (1 Mojż. 12:2,7; 22:17-18; Gal. 3:16).

Ernie Kuenzli